

[Justitsministeren.]

principielle Angreb paa mig i Stedet for at holde sig til, hvad der virkelig ligger bag ved dette Lovforslag, som er tiltraadt af i hvert Fald hele mit Parti og den samlede Regering, gøre opmærksom paa, at Justitsministeren efter min Opfattelse har den Forpligtelse paa *sit* Omraade at følge, hvad det er, der sker, og det er ingen Skade til, om han er lidt forud for dem, der ikke har dette Ansvar. Man kan godt bebrejde ham det *straks*, men man kunde i højere Grad bebrejde ham *bagefter*, hvis han ikke fulgte med. Jeg maa maaske i denne alvorlige Diskussion tillade mig et lille Eksempel i saa Henseende. Mig bekendt var jeg den første, der, oven i Købet i Radioen, holdt en stærkt satirisk Tale mod de dengang grasserende Uniformer og sagde til de unge Mennesker, som jeg særlig skulde tale til i Radioen, at de ikke skulde lade Støvler, Bliktegn el. lign. være afgørende med Hensyn til, hvilke Anskuelser de havde; det skulde man ikke se uden paa Tøjet. 2 Dage efter blev jeg taget alvorligt i Skole af Socialdemokratisk Ungdomsforbund: hvor jeg turde vove at sige *det* — de rendte jo rundt i blaa Skjorter og med røde Slips — om jeg vilde møde øjeblikkeligt og staa til Regnskab! Dertil sagde jeg: Som ung var jeg aldrig bange for de gamle, og som ældre kunde det ikke falde mig ind at være bange for de unge, saa det agtede jeg ikke, men jeg skulde komme til deres Kongres til Paaske. Inden Paaske var Uniformsloven vedtaget! Der har vi altsaa et Eksempel. Hvis man som Justitsminister er alt for bange for at være lidt forud for sin Tid, kommer man let bagefter i Tider som disse.

Her kommer jeg saa til det sidste og det afgørende, som skiller os, ikke i principiel Betragtning, men i vort Syn paa den Udvikling, vi er inde i. Den ærede konservative Ordfører (Stein) sagde: Det drejer sig jo altid om Kampen om Magten, og derfor skal man være forsigtig med at give Magthaverne Vaaben i Hænde, som de kan misbruge. Ja, men herhjemme har Kampen om Magten altid hidtil været ført ud fra fælles Moral- og Kulturopfattelse, ud fra et fælles Kulturgrundlag. Det er imidlertid ikke Tilfældet længer. Jeg har været med i Socialdemokratiets Arbejde og Politik i 40 Aar, og jeg hørte til paa venstre Fløj som ung Student, men jeg har aldrig nogen Sinde kunnet tænke mig Muligheden af, at jeg, hvis jeg kunde være med til at overvinde mine Modstandere paa et eller andet Punkt, da ikke vilde behandle dem grund-

lovsmæssigt og som Mennesker, ganske som jeg selv forlangte at blive behandlet. Det er dette fælles Kulturgrundlag, som man har her i Skandinavien, i England, Holland og Schweiz, men som man har forladt i flere af de afgørende og største Stater i Europa. At dette sidste nødvendigvis paa forskellig Vis maa komme til at paavirke ogsaa de demokratiske Stater og Opfattelsen i vide Kredse inden for disse, navnlig blandt en Ungdom, der savner historisk Kendskab, er ikke til at undre sig over. Spørgsmaalet er kun: Hvilke Konsekvenser skal dette medføre for dem, der har Answeret? Man kan jo ikke sige, at man ikke er advaret, eller at man ikke ved, hvad det drejer sig om. Vi har vel alle sammen læst Hitlers berømte Værk „Mein Kampf“. I denne Bog staa der:

„Demokrati er i bedste Fald et Mid-del, som man anvender for at lamme Modstanderen og for at skaffe sig fri Bane for sin egen Handlen.“

Og to Aar efter at denne Betragtning var trængt igennem i Tyskland, udtalte en anden ledende og meget kendt national-socialistisk Politiker, Hr. Goebbels:

„Vi Nationalsocialister har aldrig paastaaet, at vi var Repræsentanter for et demokratisk Standpunkt; nej, vi har aabent erklæret, at vi kun betjente os af demokratiske Midler for at vinde Magten, og at vi efter Magtens Erobring hensynsløst vilde nægte vore Modstandere alle de Midler, som man havde indrømmet os, da vi var Opposition.“

Hvis man ikke kan se Konsekvenserne af denne Betragtning — den være saa rigtig for andre Stater, det skal jeg ikke kunne dømme om —, hvis den kom til at gælde herhjemme, ja, saa maa man gerne erklære sig bunduenig med mig. Jeg indrømmer, at der, saa snart man træffer denne Betragtning i vort demokratiske Samfund, kræves — og *maa* kræves — visse Foranstaltninger til Beskyttelse af Demokratiet. Det er det, der er tilsigtet gennem de foreliggende Ændringer og Tilføjelser til Borgerlig Straffelov, og det er det, der er tilsigtet i de andre demokratiske Lande, hvor man har en Opposition, der lægger mere Vægt paa at forstaa Udviklingen end paa at genere Regeringen.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det vil være meget ønskeligt, om denne Forhandling kan afsluttes i dette Møde.

Rytter: Maa jeg til den ærede Ordfører for de Radikale (Gunnar Fog-Petersen) sige,